

72-KHINH CHÊ HỌC GIỚI^{>98}

A. DUYÊN KHỞI

Một thời, đức Một thời Đức Phật ở vườn Cấp-cô-độc, rừng cây Kỳ-đà nước Xá-vệ. Lúc ấy, có số đông Tỳ-kheo tập hợp lại một chỗ tụng chánh pháp, tụng tỳ-ni.^{>99} Nhóm sáu Tỳ-kheo cùng bảo nhau: Các Tỳ-kheo này tập hợp một chỗ tụng chánh pháp, tụng tỳ-ni. Các Tỳ-kheo kia tụng luật thông suốt, tất sẽ thường xuyên cử tội ta. Nay, ta nên đến nơi chỗ các Tỳ-kheo kia nói rằng, “Trưởng lão, tụng các giới vụn vặt⁴⁰⁰ này làm gì? Nếu muốn tụng thì nên tụng bốn sự. Nếu quyết muốn tụng nữa thì tụng bốn sự và mười ba sự. Còn lại, không nên tụng. Tại sao vậy? Nếu các trưởng lão tụng những giới này thì khiến cho người hoài nghi, ưu não.”

Rồi Lục quần bèn đến nói với Tỳ-kheo kia:

- Trưởng lão, tụng các giới vụn vặt này làm gì? Nếu muốn tụng thì nên tụng bốn sự. Nếu quyết muốn tụng nữa thì tụng bốn sự và mười ba sự. Còn lại, không nên tụng. Tại sao vậy? Nếu các trưởng lão tụng những giới này thì khiến cho người hoài nghi, ưu não.

Các Tỳ-kheo quan sát liền biết, nhóm sáu Tỳ-kheo này muốn diệt pháp nên nói như vậy.

Các Tỳ-kheo nghe, trong đó có vị thiếu dục tri túc, sống hạnh đầu đà, ưa học giới, biết tầm quý, hiềm trách nhóm sáu Tỳ-kheo: Sao, các thầy muốn diệt pháp, nên nói như vậy phải không?

Các Tỳ-kheo đến chỗ Đức Thế Tôn, đảnh lễ dưới chân Phật, rồi ngồi qua một bên, đem nhân duyên này bạch đầy đủ lên Đức Thế Tôn. Đức Thế Tôn liền vì nhân duyên này tập hợp Tăng Tỳ-kheo, quở trách nhóm sáu Tỳ-kheo:

- Việc các ông làm là sai quấy, chẳng phải oai nghi, chẳng phải pháp Sa-môn, chẳng phải tịnh hạnh, chẳng phải hạnh tùy thuận, làm điều không nên làm. Sao, các người muốn diệt pháp, nên nói như vậy phải không?

Đức Thế Tôn dùng vô số phương tiện quở trách nhóm sáu Tỳ-kheo rồi, bảo các Tỳ-kheo:

- Những kẻ ngu si này, là nơi trồng nhiều giống hữu lậu, là kẻ phạm giới này ban đầu. Từ nay về sau, Ta vì các Tỳ-kheo kiết giới, gồm mười cú ngĩa, cho đến câu chánh pháp tồn tại lâu dài.

Muốn nói giới nên nói như vậy:

^{>98}. Các bộ: Ba-dật-đề 10. Pali, Pâc. 72.

^{>99}. Thập tụng, Căn bản: Tỳ-kheo tụng giới bố tát mỗi nửa tháng. Lục quần chống việc các tiểu giới.

400. Tập toái giới 雜碎戒. Pali: Khuddānukhuddaka sikkhāpada. Cf. Cullavagga, Vin. ii. 287: Tại kết tập, Tăng thảo luận các giới nhỏ mà Phật cho phép bỏ. Hoặc cho rằng, trừ bốn Ba-la-di, còn lại là giới nhỏ. Hoặc duy chỉ 92 Ba-dật-đề là giới nhỏ. Xem Tứ phần 54, đoạn sau, về kết tập lần thứ nhất, (T22, tr.967b).

Tỳ-kheo nào, khi thuyết giới,⁴⁰¹ nói như vậy: “Đại đức, thuyết những giới vụn vặt như vậy để làm gì? Khi nói các giới ấy, khiến cho người sanh ra hoài nghi, phiền muộn xấu hổ;” vì khinh chê giới, Ba-dật-đề.

B. GIỚI TƯỚNG

Tỳ-kheo: Nghĩa như trên.

Tỳ-kheo kia, khi tự mình nói giới hay người khác nói giới, hoặc khi tụng giới mà nói như vậy: Trưởng lão, tụng những giới vụn vặt này để làm gì? Nếu muốn tụng nên tụng bốn việc; nếu quyết tụng nữa thì chỉ nên tụng bốn việc và mười ba việc. Tại sao vậy? Vì khi tụng các giới này thì khiến cho người sanh lòng hoài nghi, phiền não xấu hổ. Nói như vậy mà rõ ràng, thì phạm Ba-dật-đề, không rõ ràng phạm Đột-kiết-la.

Chê bai tỳ-ni Ba-dật-đề. Chê bai A-tỳ-đàm, Đột-kiết-la, chê bai các thứ khế kinh khác, Đột-kiết-la.

Tỳ-kheo-ni, Ba-dật-đề. Thức-xoa-ma-na, Sa-di, Sa-di-ni, Đột-kiết-la. Đó gọi là phạm.

Sự không phạm: Nếu nói trước tụng A-tỳ-đàm, sau đó mới tụng luật, trước tụng các khế kinh, sau mới tụng luật. Hoặc có bệnh, đợi cho lành, sau đó mới tụng luật. Đối trong Phật pháp phải cần cầu phương tiện, đăc bốn quả A-la-hán, sau đó sẽ tụng luật. Nói lời nói cố tâm không cho chánh pháp bị tiêu diệt, hoặc nói vui giỡn, hoặc nói gấp vội, nói trong mộng, nói một mình, muốn nói việc này nhằm nói việc khác thì không phạm.

Người không phạm: Phạm lần đầu tiên khi chưa chế giới, si cuồng loạn tâm, thống não, bức bách.

401. Tăng kỳ: khi tụng ba-la-đề-mộc-xoa mỗi nửa tháng mà nói như vậy... Ngũ phần: Không có chi tiết - thuyết giới. Pali: uddissamāne, trong khi đang thuyết giới; sơ giải, VA. 876: ācariyena antevāsikassa uddissamāne, - trong khi thầy đang thuyết cho đệ tử.